

Değerli Hocam ve Ustam

Prof. Dr. Hakan Pekcanitez

Hocamı tanıyalı neredeyse 30 yıla yaklaşıyor. 1987 yılında öğrenciyken, medenî usûl hukuku dersimize girdiğinde tanıdım ilk Hocamı. Önce öğrencisi, sonra da asistanı oldum Hocamın ve yıllardır tüm akademik basamakları onun yanında çıktım, zaman geçse, mekanlar farklılaşsa da. Akademik aşamaları tek tek geçerken “*Hakan Pekcanitez’in Asistanı Olmak*” her zaman onurla taşıyacağım bir unvan oldu ve hep öyle devam edecek. Hocamı ilk tanıdığımda duyduğum kalbimdeki yakınlık ve içten saygı, geçen zaman içinde artarak devam etti. Asistan olurken medenî usûl hukukuna duyduğum ilginin ötesinde, Hocanın asistanı olmak, en önemli tercih sebebiydi benim için. O gün bir kısmını anlayıp bir kısmını anlamadığım bir duyguyla iyi şeyler olacağını düşünmüştüm kendimce ve düşündüğümünden daha iyisi oldu hep. Hocamın, öğrencisi oldum, asistanı oldum, yardımcılığını yaptım, çalışmalarına ortak etti, ilerlediği noktada elini uzatarak gittiği yere taşıdı, birlikte birçok çalışmada, kanun komisyonunda, toplantıda, organizasyonda bulunduk.

Bugün arkada kalanlara bakıldığında, bir kısmı çok az insana nasip olacak çalışmalarını, hukuk, bilim, insan ve ülke adına bıraktığı eserlerini görmek mümkün. Hocamın Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin kuruluşunda yer alan ilk asistanlarından olması, Fakülteye verdiği içten emek, oluşturduğu kürsü anlayışı, bu Fakülteye hem öğretim üyesi olarak hem de zor bir zamanda dekanlık görevini üstlenerek sağladığı katkı, kendisinin her zaman saygı ve şükranla anılmasını sağladı ve sağlıyor. Bu Fakültede başlayan medenî usûl ve icra iflâs hukuku alanındaki çalışmalara öncülük etmesi, artık bu alanda bir İzmir ekolünü ortaya çıkardı. Başta başkanı olduğu bilim komisyonunun hazırladığı Hukuk Muhakemeleri Kanunu gibi temel bir kanun olmak üzere, birçok kanun ve mevzuat çalışmasındaki başkan olarak toparlayıcılığı ve öncülüğü, ülkemize ve hukukumuza önemli katkı sağladı ve yıllarca anılacak eserler ortaya çıkardı. Hocanın toparlayıcı yönünü ifade etmek bakımından, son yıllarda hazırlanan temel kanunlar içinde baştan sona aynı kadroyla devam eden tek temel kanun komis-

yonunun HMK Bilim Komisyonu olduğunu belirtmek yeterlidir sanırım. Çok zor komisyon toplantılarında “Hakan Hoca olmasa kalmazdım bu çalışmada” diyenleri duydum. Bugün medenî usûl ve icra iflâs hukuku alanındaki vazgeçilmez kitaplar ve eserler bu alanda önemli bir yere sahip. Bunların ötesinde Hocamın başkanlığında başlayıp on yıldan fazla bir süredir devam eden Medenî Usûl ve İcra İflâs Hukukçuları Birliği ve Toplantıları, bu alanın mensuplarını bir araya getiren önemli bir buluşma noktası oldu ve süreklilik kazandı, artık uluslararası boyuta ulaştı. Farklı fakültelerde dersine girdiği ve yetiştirdiği öğrencilerin gözünde Hocamın hep ayrı bir yeri olduğuna, öncelikle ben bir öğrencisi olarak sayısız defalar şahit oldum. Bazı öğretim üyeleri mesleğinin sonunda birkaç kişiyi bile yetiştirememişken, Hocamın çok genç yaşta, farklı fakültelerde yetiştirdiği, destek olduğu, öne çıkardığı birçok akademisyen bugün akademik basamakların farklı kademelerinde yol alıyor. Haddim olmayarak bana göre Hocamın en büyük ve en değerli ürünü, oldukça fazla sayıda yetiştirdiği, onun eğitiminden geçen bu değerli akademisyenlerdir. Biz bu mutluluğu ve güzelliği ilk önce İzmir’deki kürsümüzde yaşadık. Akademik hiyerarşi, hoca asistan ilişkisi dışında, Hocamız sayesinde hep kendimizi bir aile ortamında hissettik. Bu konuda Sevgili Eşi Banu Hanımın desteği, katkısı ve emeğini ayrıca her zaman sevgi ve şükranla anacağız. Kendisine de bu vesileyle teşekkür ediyoruz.

Öğrenciyken Hocam usûl hukuku dersimize ilk girdiğinde, o güne kadar dersimize giren, tanıdığım diğer öğretim üyelerinden daha farklı bir öğretim üyesi olarak görmüştüm kendisini. Genç bir öğretim üyesi olmasına rağmen, öğretim üyeliğini sadece bir iş olarak değil, aynı zamanda kendisiyle bütünleşmiş, hayatının parçası olarak yapıyordu. Davranışları, dersteki titizliği, insanî yaklaşımı, ders anlatışı, zamana dikkat etmesi, plânlaması, görünüş ve sözlerindeki özeni, beni de diğer öğrencileri de etkilemişti. Öğrenci diyalog kurabiliyordu, çekinmeden yanına gelebiliyordu, öğrenciye saygı duyuyordu ve bu saygının sonucu olarak o günden bugüne kadar öğrencilerine hep “siz” diye hitap ettiğine şahit oldum. Ancak, gerektiğinde uyarıyor ve bu uyarıyı da belirli bir mesafeyi koruyarak yapıyordu. Gerektiğinde karşısındaki kırmamak için özür dilediğine de şahit oldum ve her zaman bir nezaket ölçüsünü koruduğuna da. Hocamı tanıdıktan sonra, daha önce ham bir fikir olan asistan olma düşüncesi olgunlaşmaya başlamıştı

bende. Cesaret gösterip hem hoca hem öğrenci için ciddi bir uğraş anlamına gelen ve tamamen not dışında gönüllü yapılan seminer çalışmalarına katıldım o zaman. Üçüncü sınıfta, az bir öğrenci grubu ile yaptığımız seminerin tadını, hiçbir yüksek lisans ve doktora seminerinde bulamadım daha sonra. İlk seminer çalışmasını “yemin” konusunu hazırlayarak almıştım ve Hocamın deyimiyle “bir yemin ettim ki dönemem” olmuştu, yemin o yemindi, beni bugünlere ve Hocamın yanında yürümeye taşıdı.

O kadar çok şey oldu ki zaman içinde. Bir akademisyene göre genç yaşlarda hepimizin birçok komisyonda ve organizasyonda yer almamızı Hocama borçluyuz. Birçok çalışmayı birlikte yapma, paylaşma şansına sahip olduk. Bunlar hep, “paylaştıkça çoğalır” Hocamın sayesinde yaşayarak öğrenmemizi ve bizlerin de bunları sürdürmeye çaba göstermesini sağladı. Hocamın sayesinde, şikâyetlerimizi de memnuniyetlerimizi de açıkça, ancak adabınca söylemeyi öğrendik kürsü içinde. Bu sebeple, gizli saklı dedikoduyla değil, diyalog ve konuşarak sorunlarımızı çözdük, söyleyeceklerimizi yalanların arkasından değil, doğruların aydınlığı ile söyledik. Bu açıklık ve samimiyet, yalansız dolansız bizleri bugünlere getirdi ve bazı şeyleri başarmamızı sağladı. Zaman zaman benim heyecanlarım, tez canlılığım sebebiyle Hocama istemeden yaşattığım sıkıntılardan dolayı özür diliyorum. Birçok konuda Hocama duyduğumuz sorumluluk, ona karşı mahcup olmama duygusu, daha iyiyi yapmaya yöneltti bizi. Bugün onları devam ettirmeye çalışıyoruz gücümüz yettiğince.

Hocamın evinde verdiği kürsü yemeklerini, piyano çalarken Oğuz Hocamın neşeli halleriyle eşlik etmesini, Cumba toplantılarını, odasından gelen güzel kahve kokusunu ve her kahve yapışında bizimle paylaşmasını, ilk zamanlarda hangar misali fakültedeki çalışma odamızda soğuk kış günlerinde sıcak çaylarla elektrikli ocağın başındaki sohbetleri, kürsü toplantılarının heyecanını da hep sıcak ve güzel bir duyguyla hatırlıyoruz. Yurt içinde ve yurt dışında katıldığımız toplantılar, bazen insan takatini aşan HMK eğitim çalışmaları, şikâyet etsek de geri durmadığımız komisyon çalışmaları ve koşuşturmalarda Hocamın yanında bulunmak ayrı bir mutluluk oldu. Bu yoğunluktan kurtulmak için uygulayamayacağımız plânlar yaparken, Banu Hanımın bizim bu plânlarımızı gülerek ciddiye almayışını da unutmayacağım, ama galiba sonunda biraz başardık gibi. Bu mutluluğun uzun yıllar süreceğine inanıyorum.

Benim için doçent olmak, profesör olmakla “Hoca” olmak hep ayrı şeylerdi; küçümsemek için söylemiyorum ama, aslında doçent ve profesör olmanın da çok zor olmadığını anladım zamanla... Hele son yıllarda bu konudaki hassasiyetler iyice azaldığında, artık bu unvanlar da eski anlamını kaybetti sanki. Ancak, Hoca olmak, gerçekten Hoca olmak, insanların bunu içinden geldiği gibi söylemesi ve birini “benim Hocam” diye sahiplenip, onur duyup, saygı duyması çok önemli ve zordu... Hocamın asistanı olmak hep bir ayrıcalık oldu benim için. Bir işi daha iyi yapabilmek, okumak, çalışmak, sabırlı olmak ve öncekilerin tecrübelerinden geliştirerek yararlanmakla mümkün. Ancak, hiçbir şey, gördüğünüz ve yaşadığınızdan daha etkili olmuyor. Ben şanslıyım, çünkü önümde Hocam vardı...

Bizlere hayatınızda ayırdığınız yer ve zaman için, bizlerin önünü açtığınız ve anlayışınız için, bu güzellikleri paylaşıp çoğaltma şansını verdiğiniz için ve “Hocam” olduğunuz için çok teşekkür ediyoruz Hocam.

Prof. Dr. Muhammet ÖZEKES